

Sygn. akt IV CSK 325/11

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Celnej w T.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 marca 2012 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 24 marca 2011 r.,

- 1. oddała skargę kasacyjną**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w I. wyrokiem z dnia 13 października 2010 r. zasądził od strony pozwanej Skarbu Państwa- Dyrektora Izby Celnej w T. na rzecz powoda T. S. kwotę 61220 zł z należnościami ubocznymi. Ustalił, że powód był zatrudniony w Izbie Celnej w T. Został zwolniony ze służby z dniem 17 lutego na podstawie decyzji Dyrektora Izby Celnej w T. z dnia 17 listopada 2006 r. Decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją Dyrektora Izby Celnej w T. z dnia 22 grudnia 2006 r., a skarga powoda od decyzji z dnia 22 grudnia 2006 r. została oddalona wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. z dnia 13 czerwca 2007 r. Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu skargi kasacyjnej powoda wyrokiem z dnia 28 października 2008 r. uchylił wyrok WSA w B. z dnia 13 czerwca 2007 r. oraz decyzje administracyjne Dyrektora Izby Celnej w T. z dnia 22 grudnia 2006 r. i 17 listopada 2006 r. W okresie pozostawania poza służbą powód nie pracował zarobkowo. Był zarejestrowany jako bezrobotny. W okresie od grudnia 2007 r. do lipca 2008 r. korzystał z zasiłku dla bezrobotnych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji żądanie powoda dotyczące zasądzenia odszkodowania obejmującego utracone wynagrodzenie w związku z wydaniem niezgodnej z prawem decyzji administracyjnej o zwolnieniu go ze służby było uzasadnione, znajdując oparcie w art. 417¹ § 2 k.c. Wadliwość decyzji Dyrektora Izby Celnej w T. została stwierdzona przez Naczelny Sąd Administracyjny, a roszczenie powoda pozostawało w normalnym związku przyczynowym ze skutkami jej wydania.

Apelacja strony pozwanej została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 marca 2011 r., który podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Pierwszej instancji. Sąd Okręgowy podkreślił, że postępowanie karne przeciwko powodowi zostało warunkowo umorzone w dniu 24 lutego 2003 r., a tym samym nie istniała możliwość jego podjęcia w chwili wydania decyzji o zwolnieniu powoda ze służby. Nie było zatem podstaw do wydania wówczas decyzji o zwolnieniu powoda ze służby na podstawie art. 26 pkt 8 ustawy o Służbie Celnej, wskazanej w decyzji Dyrektora Izby Celnej w T. Sąd drugiej instancji odwołując się do uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28

października 2008 r. stwierdził, że Dyrektor Izby Celnej w T. wydając decyzję o zwolnieniu powoda ze służby dopuścił się rażąco wadliwej wykładni prawa.

Skarga kasacyjna strony pozwanej została oparta o podstawę naruszenia prawa materialnego. Skarżący zarzucił w niej naruszenie art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 145 § 1 pkt 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (popsd) i art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz art. 1 k.p.c. i art. 2 § 1 k.p.c. w zw. z art. 145 § 1 pkt 2 popsd i art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. przez ich niewłaściwe zastosowanie. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej zasadnie podniesiono, że badanie istnienia przesłanek dla stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej odbywa się w postępowaniu administracyjnym i sąd administracyjny orzeka o nieważności decyzji administracyjnej w razie stwierdzenia, iż decyzja została wydana z rażąco naruszeniem prawa. Nie ulega też wątpliwości, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 grudnia 2008 r. nie stwierdził nieważności decyzji wydanych przez Dyrektora Izby Celnej w T. Nie oznacza to jednak, że Sąd Okręgowy poprzez stwierdzenie, iż decyzja o zwolnieniu powoda ze służby została wydana w wyniku rażąco wadliwej wykładni prawa naruszył wyłączne kompetencje organów administracyjnych dla stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej. Sąd Okręgowy nie stwierdził bowiem, że decyzje dotyczące zwolnienia powoda ze służby były decyzjami nieważnymi. Rolą sądu rozpoznającego żądanie zasądzenia odszkodowania za szkodę spowodowaną wydaniem wadliwej decyzji administracyjnej jest natomiast ocena istnienia przesłanek tej odpowiedzialności. Rozważając, czy miało miejsce bezprawne działanie organu administracyjnego sąd powszechny uwzględnia naruszenie prawa przy wydaniu decyzji i jej niezgodność z prawem w oparciu o wynik właściwego postępowania administracyjnego. W rozpoznawanej sprawie był to wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego. Do kompetencji sądu powszechnego należy jednak ocena, czy wadliwość decyzji stwierdzona we właściwym postępowaniu administracyjnym pozwala na jej zakwalifikowanie jako deliktu w rozumieniu przepisów prawa cywilnego.

W postępowaniu o zasądzenie odszkodowania nie jest zatem wyłączona także ocena stopnia wadliwości decyzji administracyjnej dokonywana z uwzględnieniem argumentacji organu nadzorczego lub sądu administracyjnego, który stwierdził wadliwość decyzji administracyjnej. Taka ocena nie wykracza poza kompetencje sądu powszechnego i nie prowadzi do sprzeczności z wynikiem postępowania administracyjnego, w którym nie stwierdzono nieważności decyzji, także wówczas, gdy sąd ocenia wadliwość decyzji jako rażącą, gdyż ocena ta jest dokonywana na innej płaszczyźnie niż w postępowaniu administracyjnym.

Należy także podkreślić, że art. 417¹ § 2 k.p.c. nie zawęża odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za wydanie niezgodnych z prawem decyzji administracyjnych do przypadków, w których szkoda jest wynikiem takich decyzji, co do których stwierdzono ich nieważność.

Z tych względów skarga kasacyjna była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.